

Ayrılma Anksiyetesi Bozukluđu (Okul Fobisi)

Yazar Nirvana Çocuk

Bu korkunun temeli anneden ayrılma korkusudur. Bu nedenle ayrılık anksiyetesi bozukluğu denmektedir. Ancak çoğunlukla çocuk okula başlayınca kadar farkedilmez veya normal karşılanır. Okul döneminde çocuk anneden ayrıldığında korku duyar ve okula gitmek istemez. Ayrılık anksiyetesinin okul döneminde devam ediyorsa okul fobisi olarak adlandırılmaktadır. Çeşitli

kaygılar nedeni ile

çocuğun okula gitmeyi reddetmesidir. Çocuk okula gitmez veya okula gider derslere devam etmeden okuldan ayrılır. Okul reddi okul hayatının her döneminde ortaya çıkabilir; ancak çoğunlukla geçiş dönemlerinde, yani okula başlama

ve 10-11 yaş dönemlerinde ortaya çıkar.

İlk kez okula giden 6-7 yaş çocukları, ailelerinden ayrılarak yabancı bir ortama girdiklerinde, yabancı ortamı tanıyıp arkadaşlar edininceye kadar bazı uyum sorunları gösterebilirler. Bu uyum sorunları okula gitmeyi reddetme düzeyinde değildir. Okul reddi olan çocuklar ise okula başlarken an ne veya babalarından ayrıldıklarında

sebebini bilmedikleri büyük bir kaygı, korku duyarlar.

Bu nedenle de okulda durmak istemezler, buna zorlandıklarında ağlama krizleri, öfke nöbetleri ve fiziksel bir hastalığı düşündürecek

karın ağrısı, bulantı, kusma, baş ağrısı, baş dönmesi gibi belirtiler gösterebilirler. Yapılan muayene ve tetkiklerde bu belirtileri açıklayacak bir fiziksel hastalık tespit edilemez. Okul zamanı veya okulda

Ayrılma Anksiyetesi Bozukluđu (Okul Fobisi)

Yazar Nirvana Çocuk

büyük bir kaygı, korku ve fiziksel belirtileri gösteren çocuk okula gitmediği zaman veya hafta sonları

oldukça rahat, neşelidir.Hiçbir şikayeti yoktur.Pazar günü akşamdan veya pazartesi sabah bu belirtiler ortaya çıkmaya başlar.

Çocuk neden okula gitmediğini tam olarak açıklayamaz, ancak içinde bir korku olduğunu, ağlama hissi geldiğini söyler, bazen de öğretmen kızıyor, arkadaşlarım benimle oynamıyorlar gibi gerekçeler öne sürer.Bazı çocuklarda başlangıçta okula giderler; daha sonra birden okula gitmeyeceklerini söylerler.

Ergenlik öncesi veya ergenlikte ortaya çıkan okul reddi 6-7 yaş çocuklarındaki gibi birden ve şiddetli belirtilerle başlamaz.Yavaş yavaş okula karşı, arkadaşlarına karşı, zevk aldıkları şeylere karşı ilgisizlik başlar.Okula karşı isteksizli genelleşerek diğer ortamlarda da ortaya çıkmaya, çocuğun içe kapanmasına neden olur. Sosyal ve akademik hayatında çeşitli sorunlar ve bunlara bağlı olarak ortaya çıkan çeşitli ruhsal sorunlar yaşayabilir.

Okul reddinin temelinde çocuğun aşırı korunup, kollanması, annesinden koparak bağımsızlaşamaması nedeni ile kendisine güveninin gelişmemesi yatar.Aile bireyleri genellikle birbirlerine bağımlıdırlar.Biri diğerine bir şey olacak korkusunu yaşar.Çocuđa bir şey olacak diye hep tetikte dururlar.

Çocuđun basit bir hastalığında veya basit bir kazada çok telaşlanırlar.Çocuđa bir şey olur korkusu ile çocuğun kendi başına bir şey yapmasına izin vermezler.Çocuđun yapması gereken şeyleri kendileri yaparlar.Böyle yetişen bir çocuk okula başladığında kendisini yapayalnız ve güvensiz hisseder.Kendisine veya anne babasına bir şey olacak korkusunu yaşar.

Okul reddi okula başlama ile birlikte başlayacağı gibi,daha sonra kaza, hastalık nedeni ile okula gidememe, çocuğa yakın olan aile üyelerinden birinin hastalığı, ölümü, anne baba arasındaki sorunlar, kardeş doğumu, öğretmen tarafından duygusal ve ya fiziksel olarak örselenme, okul değişikliği, ağır ödevler, tatiller, okul arkadaşları ile yaşanan sorunlar, okul reddini tetikleyebilir.

Tedavi için aile, öğretmen ve okul yönetiminin işbirliği önemlidir.Aile ve öğretmen, okul yönetimi sorun hakkında aydınlatılmalıdır.Çocuk sınıfa girmezse bile

okul bahçesine götürülmeli, tenefüslerde arkadaşları ile oynaması sağlanmalıdır.Başlangıçta birkaç saat anne babası ile okul bahçesinde oynaması sağlanırken bu süre zamanla uzatılmalıdır.Aynı süreç sınıf içinde tekrarlanmalıdır.Okula gitmiyor diye dayak atmak, kızmak, aşağılamak, suçlamak, sorunu dahada ağırlaştırabilir.

Anne babanın ev içindeki tutumlarını değiştirmeleri, ve çocuğa anlayışlı davranmaları, güven vermeleri, sosyal yönden teşvik etmeleri önemlidir.Aynı tavrı öğretmeninde göstermesi gerekir.

Belirtilen davranışlarla çocuk okula dönmezse, ilaveten bilişsel davranışçı tedavi ile çocuk okula dönebilir.Sıkıntısı çok fazla olan ve depresyonu olan çocuklara

çeşitli ilaçlarda verilebilir.